

D. T. O. M. A.

DISPUTATIO PHILOSOPHICA.

De

CAUSA INTER-
NA FORMALI.

Quam

Sub moderamine & directione

Reverendi & Clarissimi Viri

M. NICOLAI L. NYCOPI
Log: & Poët: Profess: Ordin: Facult: Philosophicæ
p. t. Decani, Fautoris & Promotoris sui
æternum colendi.

In Regia Academia CHRISTI Næa quæ Abogia
est, liberalis exercitij ergo placida submittit censura.

ERICUS ERICI Bliff,
S. R. M. tis Stipend. O Gothia Svecus.

Ad diem 29. Martij horis antemeridianis consvetis
in Auditorio Majori Anno 1645.

Fac. 2. v. 5.

Si qui deest Sapientia, ille Deum invocet, qui omnibus largitur be-
nignè, nec exprobrat, & dabitur ei,

A B O Æ,

Excudebat Petrus Wald Acad. Typogr. 1645.

ГЛАВА
ДОЧЬ
СОЛНЦА
ДОЧЬ МИ
ДОЧЬ СУДЬИ
ДОЧЬ БУДЬЯ
ДОЧЬ АРДЫ

и вспомнила про то, что вчера в саду
она видела девицу, которая сияла

сиянием

сияния

и сияла ярче солнца.

DISPUTATIO PHILOSOPHICA
CAUSA INTERNA
FORMALI.

THESS. I.

I. Ntellectus humanus lapsu Protoplastorum igno-
ranti & tenebris obscuratus, cum ita langueat &
bebescat, ut rerum naturas, proprietates & affectio-
nes, indagare nequeat, nisi variarum rerum notitia
imbuatur, radij sc̄ientiae illustretur; Singulari Dei
T. O. M. beneficio inventae sunt ab hominibus inge-
niosis rectae rationis reliquias excolentibus, artes &
scientiae, quibus in rerum sc̄ibilium cognitione juvetur
& perficiatur.

II. Omnis vero scientiae fons & origo cum sunt
causa, teste P. Ramo, lib. 1. Dial. cap. 2. quibus obscura
illustrantur, arcana eruuntur, abdita in lucem profe-
runtur, tortuosa explicantur, & nodi difficilimi mul-
tarum interrogationum dissolvuntur; Haud quaquam
arbitramur quemquam, cui fungus pro cerebro non
sit, nobis vitio vertere, si in doctrina causarum recte
percipienda, plurimum studij atq; operæ ponamus.

III. Ordinis vero ratio ut constet celebris illa &
famosa causarum distinctio è superioribus est petenda,
quā causa distribuuntur in Externas & Internas.

IV. Causæ Externæ sunt, quæ sic dant Effecto essentiam, ut tamen maneat extra essentiam sui effecti, eamq; extrinsecus tantum constituant, & produceto effecto cessent in causando, ut efficiens & finis.

V. Causæ Internæ alias essentiales dictæ, sunt quæ essentiam effecti ingrediuntur, eamq; intrinsecè & essentialiter constituunt, ut materia & forma.

VI. De causa materiali, quæ forma secundum ordinem naturæ gerantur prior est, & essentia ut ita dicamus inchoationem præstat, antea cum sit disceptatum, flagitat lex methodi, ut ad causæ formalis, quæ eandem compleat, & extremam perfectionem composito largitur, enucleationem accessum faciamus.

VII. Et licet in indaganda causæ formalis natura & quidditate, summâ circumseptum esse intellectum nostrum difficultate, plus satis compertum habeamus, cum mentis nostræ directa acies, ad ea quæ sua natura clarissima sunt, tam imbecilla sit, quam ad solem intuendum Nycterioracis oculus, ut ait subtilitatum magister Exert: 1. Sect: 1. Nihilominus permagnas cum nobis formæ cognitio adferat utilitates, (Hæc eterim cognita & perspecta rem facit cognitam & perspectam; Hæc ignorata rem reddit obscuram & tenebris in volutam) eo majore conamine incumbit elaborare, quò exactius illius naturam venemur.

VIII. Abditam causæ formalis naturam breviter & nervosè explicat ejus tum Definitio, quæ juxta placita philosophorum in duplice est differentia, scilicet Nominalis & Realis, tum divisio.

IX. In definitione nominali tria accurate sunt notanda. 1. Etymologia seu ratio appellationis. 2. Homonymia seu ambiguitatis enodatio. 3. Synonymia seu expositio variarum appellationum.

X. Etymologiam seu notationem nominis quod concernit, tenendum est vocem formæ dici à formando vel informando, tum quia format, ornat, polit & perficit rudem & incompositum materiae vultum. Pererius lib. 6. physicor. cap. 7. tum quia compositum informat. Scaliger existimat vocabulum formæ à Græco nomine ΜΟΡΟΗ per literarum transpositionem mutato & græco in Latinum transumptum esse, ut videre est Exer. 112. *SET. 1.*

XI. Absoluta Etymologiæ enodatione, ne consonantium vocabulorum *Sylva ad formæ definitionem*, indestigiandum, perspiciendamq; alicui fortassis viam obstruat; Ipsa Homonymia quæ non raro multorum errorum genetrix esse solet, præcavenda erit, juxta illud Arist: *Effatum:* Equivoca semper sunt distingvenda, antequam vel definitione definiri, vel divisione dividi, vel in prædicamento reponi vel scientiam gignere possunt.

XII. Observandum idcirco venit, vocem formæ varijs modis accipi: Accipitur 1. Pro tota rei essentia seu quidditate, quæ alias forma totius dici consuevit, & omni entitatem simplici, tum composito con-

venit juxta hanc vocis acceptiōnēm vocabula sequentia, Forma, essentia, quidditas & natura, pari passū ambulant. Ubi tamen scire conducit, aliquod saltem discriminē accidentarium inter hæc nomina intervenire. Formæ enim nomine insignitur quatenus est Distinctiva: Essentiæ prout est constitutiva; Naturæ prout est operativa; Et quidditatis prout importatur per definitionem. 2. Pro differentia ob magnam, quam cum ea habet, convenientiam. Nam sicut forma dat esse reitam artificiali quam naturali; Sic quoq; differentia dat esse speciej. Sicut forma est altera pars compositi essentialis; ita differentia est pars altera speciei essentialis. Sicut forma restrin- git & coarctat materię AORISTIAN; Ita differentia constringit atq; determinat genus ad certam speciem. 3. Pro ente simplici quomodo ens entium Deus & angeli, formæ separatae nuncupantur, non respectu in- formationis, vel substantialis vel accidentalis, quasi materiam aliquam aut compositum intrinsecè infor- ment & actuent, sed naturæ sua simplicitatis, eò quod simplicem habcent naturam, cum qua nihil rerum sub- lunarium ita convonit ut forma. 4. Pro externa lineamentorum dispositione, quomodo hæc duo vo- cabula forma & figura in doctrina prædicamentorum in differenter usurpantur, & quartam qualitatis spe- ciem constituant. 5. Pro Paradigmate idea seu ex- empla-

emplari, quod agens per intellectum in operando imi-
tatur, Et forma dici solet, partim respectu agentis
quod suo modo informat, inquit actu causandi constituit,
ut sit sufficiens ad operandum, partim respectu rei ex-
emplatae, cuius est imago. 6. Pro corporis venusta-
te, elegantia & pulchritudine, quae partes aptae com-
positione Et figurâ, quodam lepore Et coloris gravitate
consentiantur. 7. Pro Externo motore, quomodo
Nauta dicitur navis, cui insitit Et suâ gubernatione
praest, forma assistens. 8. Pro certâ specie causæ
a fine, efficieute Et Materia, distinetur. Ut cum
quatuor esse causarum genera dicuntur, Efficiens, ma-
teria, forma Et finis. Quæ postrema acceptio no-
stro inservit instituto.

XIII. Vocis Homonymiam excipit nominis et
quipollentia seu Synonymia. Forma alijs nominis
bus vocari solet. 1. Ratio Essentiæ seu quidditatis,
quia est nobilissima Et potissima essentiæ pars. Forma
enim est nobilior materia entitate, quia materia est
Ens indeterminatum, Et determinabile per formam;
Forma verò est Ens materiam sicut actus potentiam
determinans. Præstantiâ virium. Nam vires
materiæ ad potentiam passivam, formæ verò ad acti-
vam ref runtur. Functionibus, quia munera Et
officia formæ functionibus materiæ sunt nobiliora.
Deniq; titulo, quia forma est magis natura, Et ma-

gis causa quam materia. 2. Entelecheia, quia est
actus cempositum intrinsecè perficiens. 3. MORPHE
unde vox latina Formæ desumpta putatur. 4. Actus
in respectu ad id quod actuat. 5. Species tum respectu
materiæ, quam reddit speciosam & formosam;
tum respectu compositi, quod specificat, inq' certo en-
tis genere collocat. 6. Terminus, partim respectu
generationis quam terminat. Nam introductâ for-
mâ in materiam bene dispositam terminatur omnis ge-
neratio. Partim respectu materiæ, eò quod mate-
riam ex se indeterminat ad certam entis speciem
contrahit & determinat; partim respectu acciden-
tium quibus certos terminos & fines præscribit. 7.
Harmonia, quia contrarias qualitates ad concordiam
redigit. 8. Platonii dicitur divina soboles. Unde &
Aristoteli dicitur forma divinum quiddam & appeti-
bile, non quod sit essentia divinum quid, & à materia
ab junctum; Sed quod naturæ suæ perfectione & præ-
stantia, proxime ad Dñm accedat, qui tamen in im-
mensum semper excellit. Hæc de definitio nominali.

XIV. Succedit definitio realis: Forma est cau-
sa per quam res est, id quod est. Quæ definitio
ut eò plavior fiat, necessarium & utile videtur, ut sin-
gulas ejus partes, explicatione dignas, studiose evol-
vamus.

XV. Definitum prius est explicatum: definitio
com-

commodissimè resolvitur in Genus & differentiam.
Forma cum materia idem habet genus, quia sunt quasi
species univocæ ejusdem generis, quod duabus hisce vo-
cibus Causa Interna indigitatur.

XVI. Formam vere esse causam sequentibus ra-
tionibus probari potest. Quia 1. Forma est prin-
cipium cuius vi causatum est, cui autem convenit
definitio causa, ei etiam competit definitum. 2. Com-
positum intrinsecè dependet à forma ideoq; per
hanc dependentiam, compositum erit Effectum
formæ, & vi relationis, forma illius quoq; causa.
Nam posito uno relatorum, ponitur & alterum.

XVII. Divortium itaq; facimus ab ijs, qui con-
tra commune & receptum Philosophorum dogma sta-
tuunt formam ex numero causarum excludendam esse,
eo quod causatum sit efficientis, cum absurdum non sit
enam eandemq; rem, pro diversa sui consideratione, ef-
fecit causatum efficientis, & respectu alterius cuiusdam
causati, causam. Anima enim rationalis est effectum
Dei, & tamen causa formalis hominis; à Deo itidem
producti. Sic forma artificialis, est Effectum artifi-
cis, & tamen forma est operis artificialis, ab eodem
artifice producti.

XVIII. Quod ut dextrè percipiatur asterisco
notandum venit, formam ad quatuor potissimum res
respectum & relationem habere, videlicet ad Efficien-

tem: materiam; ad operationes à forma promanentes! ad Effectum formatum. Prima relatio fundatur in respectu causæ ad effectum. Forma enim respectu sufficientis, quod ipsam in materiam introducit, effectum est, & sic non habet rationem causæ, sed effecti. Secunda relatio, est subjecti & adjuncti, quia forma se habet ad materiam tanquam adjunctum receptum, ad subjectum recipiens. Proinde hæc relatio à propriæ formæ causalitate est aliena, cum nullum adjunctum quatenus est adjunctum sit forma sui Subjecti. Tertia relatio, quæ inter formam & proprias illius operationes intervenit, est Efficientis & Effecti. Forma enim est principium actuum omnium facultatum & operationum, quæ sunt in formato. In quarta autem relatione, propria causandi ratio ipsius formæ consistit.

XIX. Formam esse causam internam, exinde manifestum evadit, quia materia & forma quæ partes rei essentiales vocantur, hanc habent convenientiam, ut utraq; earum concurrat, ad intrinsecam rei constitutionem. Illa per modum potentiarum essentiam inchoando, hæc per modum actus eandem perficiendo & adiuando.

XX. Differentia specifica sequentibus representatur verbis: Per quam res est, id quod est. Quæ differentia ut eò manifestior fiat, singulæ eam constituentes voces veniunt expendenda.

XXI. Præpositio Per ambigua cum sit, apprimè notandum venit, hanc quandoq; denotare medium cuiusvis ordinis & loci, quandoq; causam instrumentalem, sic ignis dicitur calefacere per calorem: Quandoq; Subjectum, sic paries dicitur coloratus per superficiem h. e. secundum superficiem: quandoq; causam efficientem, prout nota ē usū trita est loquendi ratio: Per me, per te hoc factum est. Quandoq; causam materialem. Sic compositum dicitur existere per suam materiam & formam.. Quamvis autem Communis loquendi usus permittat, ut per materiam, per formam rem fieri dicamus, atamen materiæ isthæc locutio competit inchoativè solum & incompletè soli formæ intrinsecè, perfectè & completè. Particula itaq; per quando est propria causæ formalis nota, denotat istam habitudinem, quā aliquid intrinsecè, & per modum actus, concurrit ad alterius constitutionem, illiq; quasi ultimam manum imponit.

XXII. Per vocem Rei in definitione expressam, non designatur materia, cuius Essentiam non constituit, sed ipsum formæ correlatum, compositum seu effectum formatum, cuius respectu actum suum formalem exercet, illudq; constituit & informat.

XXIII. Hic probè observandum venit, informationem esse duplicem, aliam accidentalem, aliam Sub-

stantialem sive Essentialiem. Illa est, quā quid alteri largitur esse non simpliciter, sed esse tale. Sic doctrina hominem informare dicitur, sed accidentaliter, quia illi non dat esse simpliciter, sed esse tale, scilicet doctum. Hæc est, secundum quā n id quod informare dicitur, alteri tribuit esse simpliciter. Sic anima rationalis informat hominem, non dando illi esse accidentale, sed esse suum simpliciter, ut sit homo. Priori modo forma materiam informat, non dando illi esse simpliciter, ut sit materia, sed solū tale, ut sit materia talis vel talis, tanta vel tanta, hujus vel illius. Posteriore modo ipsum compositum informat, quod per suam formam est id quod est. Cujus informationis in thesi præcedente, mentionem fecimus.

XXIV. Nec frustrà in definitione dicitur formam esse causam, per quam res est id quod est: Hisce enim vocalis, forma à materia descriptinatr. Nam per materiam, quæ sua natura ad certam entis speciem non est determinata, compositum non est id quod est, sed per formam. E. g. Mensa vi materie (quod lignum est.) non magis est id quod est, quām aliud quidvis, quod ex ligno fit. Non enim magis est mensa, quām arca, quia communem materiam habent sed per suam formam est id quod est, e. q. dempti, Mensa esse definit. Sic hoc per suam formam habet, ut sit hu-

mos, & non aliud quid. Hac de definitione tum No-
minis, tum Rei; Nunc ad varias formæ distribu-
tiones properabimus.

XXV. Forma distribuitur, Primò in substanti-
alem & accidentalem. Forma substantialis est, per
quam substantia est id quod est, alio nomine dicitur for-
ma primaria; Item forma substantiae. De hac for-
ma substantiali, accipiendum est, illud effatum Philo-
sophorum: Forma non est principium alicujus.
Effectus (puta per transmutationem) nisi inter-
ventu accidentis. Sic anima rationalis, quæ est
forma hominis substantialis, nihil agit extra se, nisi
interventu accidentis alicujus, ut pote qualitatis. Hinc
qualitates vocantur arma & instrumenta formarum.

XXVI. Gradus formarum substantialium sunt
in quadruplici differentia. Aliæ enim formæ substan-
tiales solum dant esse, ut formæ rerum inanimatarum,
ejusmodi sunt formæ stellarum, cœli, Elementorum,
lapidum, &c. Aliæ dant esse & vivere, ut formæ
vegetabilium; Aliæ dant esse, vivere & sentire, ut
formæ brutorum; Aliæ dant esse, vivere, sentire &
intelligere, ut forma hominis, quæ anima rationalis
dicitur, & supremum inter omnes formas gradum
obtinet.

XXVII. Forma accidentalis est, per quam
accidens est id quod est, & suum esse habet. Sic do-

Etrina est forma respectu docti: justitia respectu
justi; fortitudo respectu fortis. Atq[ue] h[oc] forma
licet per se accidens sit, tamen suo formato non minus
est essentialis, quam composito substantiali forma sub-
stantialis. Nam omnis forma substantialis est qui-
dem essentialis, sed non contra; omnis forma essentia-
lis est Substantialis, cum forma essentialis, etiam
accidentibus conveniat. Huc etiam pertinet forma
artificialis, quam artifex in materiam introducit.

XXVIII. Secundò in Genericam, Specificam
& Numericam. **Forma Generica** est multis spe-
ciebus communis, & dat esse genericum, hoc est com-
mune & indeterminatum. Sic anima sentiens, re-
spectu hominis & bestiæ, dicitur forma generica,
quia utriq[ue] communis est, & dat utriq[ue] esse com-
mune, ut potè animalis.

XXIX. **Forma specifica** est quæ speciem consti-
tuit, & unit tantum speciei est propria. Sic anima
rationalis, est forma hominis specifica, tum quia
hominem in certa specie animalis constituit, tum
quia homini est propria, & cum eo reciproca-
bilis.

XXX. **Huic formæ specificæ acommodari debent,**
tria illa formæ munera seu officia primaria, quorum
primum est Constitutivum, scilicet dare composito
esse. **Quia est quasi complementum & ultimum.**

id

id, quo posito in habili & legitimè disposita materia, res cōstituitur in esse specifico. Forma specifica igitur dat suo formato esse nō quodvis ac totum sed specificum, in & cum materia tanquam altera assentiæ parte speciem absolvens. Alterum est Distinctivum videlicet: Rem à re distingvere. Fluit hoc à priore. Nam si forma constituit rei essentiam, & quælibet res per suam formam est id quod est, consequens est ut per eandem, ab omnibus alijs rebus distingvatur, quod tamen intelligendum venit, de distinctione essentiali, quæ desumitur à priori, non accidentalí & à posteriori. Constat enim res per propria adjuncta, aliave accidentia, à se invicem discriminari, sed secundario, non primariò. Tertium est Operativum, nempè largiri composite operationes. Forma siquidem res est non otiosa, sed negotiosa, haud inconveniéter asseritur, eam esse principium omnium operationum, quæ in composite deprehenduntur. Omnis n. operatio est à principijs constitutivis, qualia sunt materia & forma: At non est à materia, utpote quæ principium duntaxat passivum est, ideoq; à forma dependeat necesse est. Hic tamen nesciendum non erit, operationes respicere formam tanquam terminum à quo, non in quo; tanquam principium quo, non quod, tanquam principium internum & proximum, non externum

&

E remotum; *E* dependere a forma principaliter, originaliter & radicaliter, à toto composito, denominativè, à qualitatibus, non nisi secundariò *E* instrumentaliter. Hæc obiter de formæ specificæ numeribus dicta sunt.

XXXI. Forma Numerica est, quæ informat rem singularem, Qualis forma est eadem anima rationalis, tantum gradu determinationis, à seipsa differens.

XXXII. Tertiò in materialem & immateriale. Illa à materia dependet, in esse, fieri & operari. Tales sunt formæ rerum naturalium, vegetabilium ac brutorum, quæ ad sui productionem, existentiam & operationem, commercium materiæ necessariò exigunt, ob arctissimam quam habent ad materiam dependentiam. Hæc est quæ extra materiam subsistere & operari apta est, qualis est anima rationalis.

XXXIII. Quartò in informantem & assistentem. Illa formatum intrinsecè constituit, illiq; tribuit & esse, & operari. Sic anima rationalis est forma hominis informans, quia hominem intrinsecè & essentialiter constituit, omniumq; humarum affectionum & operationum principium & causa existit. Hæc motum & operationem saltem tribuit illi rei Cujus forma dicitur. Ita Peripatetici docent intelligentias orbium cœlestium esse formas

mas effìentes, sicut nauta dicitur forma navis.
XXXIV. Coronidis loco illud inculcamus quod
postrema divisio non sit rei, sed nominis tantum ambi-
gui distinctio. Cum forma assìstens propriè causa for-
malis non sit, utpote quæ compositi essentiam, & con-
stitutionem non ingreditur, sed extrinsecus illi in suo
esse constituto astando, motum saliem & operationem
confert.

Plura quidem de hac nobilissima, diffīcili & intricatissima materia
essent apponenda; verum cum eiusmodi, sine dubio, in ipso dissertationis con-
silio, sua sponte sese offerant, hisce paucissimis cœi brevitatib[us] studentes conten-
ti sumus, DEumq[ue]; Ter.Opt.Max, supplices veneramur, ut pacem atq[ue] quietem,
Patr[ic]iæ nostræ tandem reddat, ut ab omni hostili timore vacui, ad nomi-
nus sui gloriam, hæc atq[ue] alia studia liberalia exerceamus.

COROLLARIA.

1. An Positâ formâ ponatur formatum & contra? Aff. D.
2. An quidquid est, per suam formam est? Aff. D.
3. An positâ formâ tria ponantur; esse rei, Di-
stinctio rei & operatio rei? Aff.
4. An qui dat formam, det etiam omnia conse-
quentia formam? Aff.
5. An forma sit perfectior & prior materia? Aff.
utrumq[ue]; D.
6. An forma habeat formam? Neg.
7. An conceptus formalis & objectivus diffe-
rant? Aff.
8. An hæc propositiones sint æquipollentes?

Homo non potest mori, & homo potest non
mori? Neg:

9. An negatio Topica & Axiomatica differat? A.

10. An hic Syllogismus sit bonus ratione formæ?

Omnis princeps est à Deo

Quidam princeps non est bonus,

E. quidam qui non est bonus est à Deo?

Neg:

Ad Prastantissimum,

D. ERICUM ERICI Blff/
Ostrogothum de *Forma* disputantem..

Qui potuit causas rerum cognoscere doctis,
Dicitur is felix, cœu ratio ipsa docet.

Cognoscens formam, est felix, hoc judice veram.

Num ignota forma, causa patere solet?

Disce ergo formas rerum, post discere causas,

Est promptum, in studijs ista placet methodus,

Forma Erice tuis, Entis cuiusq; putanda.

Quenam, solerter proditur his thesibus.

Qui mundi sator est, nec non formæ sator omnis,

Optata ipse aura, sic tua capta vehat.

Gothorum celebris quondam reddaris alumnus,

Aiq; brevi fructum Patria percipiat?

Honoris & amoris contestandi gratia
apposuit

ÆSCHILLUS PETRÆUS. D.

Præ-

Præclaræ spei Juveni

Domino. Erico Erici Blff/
De Forma docter disputanti, amico dilecto.

Rightlie ERIC the FORME for all,
Doeth thou here laud and commend,
Becaus our FORME are immortall,
And have with bodie no end.

VVherefore our FORME doeth still depend,
On Lord god, our Strength and staij:
Hee is our shield vs to defend,
And driue all the Dartes awaij.

ERICUS ACHRELIUS
Medicina P. P.

Forma dat esse rei. Premium solet addere Forma.
Nobilior. NIHIL est hac sine Materia.
Auget discursus eadem Præsentis honorem.
Quem vegeto instituit sedulus ingenio.
Et decus eximium clari laus PRÆSIDIS auget;
Magnâ qui nodos dexteritate secat.
Matte! Decus proprium sic auges candide ERICE.
Sic modò continues: Tu decus ipsus eris.
Ex concordabunt elegans tibi nomem & omen:
Specie ERICUS enim dives honore sonat.

Sinceri & gratulabundi affectus contestandi E.
L. m. q. subiunxit.

MICH: O. WEXIONIUS
P. P.

PRælia dum toto grassantur in orbe eruenta,
Sangvine dum tellus tota æpleta madet;
Miscet cum doctis sedatae prælia pugnae
De FORMIS frater Candidus hicce meus,
Nil certare timet, nec atrocia bella veretur,
Solers propugnans themata ritè sua.
Hinc tibi surgit honos ingens, Doctissime ERICE,
Nec non pugnantem pulcra corolla manet.

Sympatriotæ ac amico familiarissimo pauca
hæc amoris ergò ad scripsit

PETRUS S. Luythy Svec-Gothicus.

Ceu divina sapit Formæ purissimus actus,
Et momenta refert indubitata poli;
Sic latet & paucis sua ficit viscera, paucis
Dat quoq; pauc a nimis nomina nosce sui.
Tu paucos inter discurris acumine raro,
Hinc ERICE tibi gloria rara venit.

Præstantissimo Dr. Respondenti Thesum Authoris
ac propugnatori felicissimo, infucati amo-
ris contestandi ergò cursim approperebam.

AXELIUS ANDREÆ
Bothn:

PArnassum, rigidus lustrasti ritè sarellæ
Musarum, ex facto cernere quisq; potest.
Strenuè & Herculeo dum pugnas fortiter ausu,
Pro Formæ in cathedrâ. Sic tibi fausta precor.

Honoris & amoris ergo sic Sympatrio-
ta sua accinebat

O LAU S J E R E M I N E U S
Norcopiæ O-Gothus.